

Rotterdam, 8 februari 2021

Geachte leden van de commissie Bouwen, Wonen en Buitenruimte,
geacht college,

“Geef je je talent teveel de ruimte, dan verandert je kracht in een achilleshiel”. Wie te creatief is wordt een chaoot, wie teveel discipline ten toon spreidt verandert in een despoot, wie zich blind staart op de tekentafel verliest het contact met de realiteit, enzovoort.

Op dezelfde wijze dreigt de stad Rotterdam met het plan Parkhaven een brug te ver te gaan. We hebben er dankzij WOII de afgelopen 75 jaar flink op los kunnen bouwen en zijn die bijzondere gelegenheid te lijf gegaan met bevlogenheid en opgestroopte mouwen. Nu de ruimte schaarser wordt is die noeste instelling echter toe aan een facelift. Wat je mag verwachten is een andere benadering met meer oog voor behoud ipv alleen maar vernieuwing, een benadering die meer gericht is op de stad als geheel ipv op losse projecten, en een aanpak die getuigt van een lange termijn visie die nuchter en voortvarend inspeelt op het veranderende klimaat.

Het gebied rondom de Euromast is, afgezien van de Euromast zelf, nooit bebouwd of bewoond geweest. Al zolang als Rotterdam op deze plek ligt, en ook daarvoor niet. Hoeveel van dit soort plekken bestaan er überhaupt nabij het centrum van Rotterdam? Je zou zeggen dat de alarmbellen op het stadhuis spontaan voltallig afgingen op het moment dat er voor dit specifieke stadsdeel een Unsolicited Proposal werd ingediend. Maar het bleef stil. De gemeente staat dan ook op het punt een van haar meest iconische plekken als proefkonijn in te zetten voor een experiment met unsolicited proposals (want we zullen niet lullen maar poetsen), best spannend..

Hoe anders is de stilte die we aantreffen tijdens een wandeling rondom de Euromast. Op de kop bij het water klinkt gejuich op vanaf de midgetgolfbaan, af en toe klinkt er een geluid vanaf het water. Gewoon een open plek met veel groen en water en effe geen geschreeuw van horeca of handel, die vind je al genoeg in het centrum. Hier kun je uitwaaien en je buiten de stad wanen. Er is hier nooit gebouwd of gewoond, dat voel je, en dat maakt deze plek van onschatbare waarde.

Je vraagt je af: In wat voor waan van de dag leven de besluitvormers dat ze maar niet de werkelijke waarde kunnen inzien van hetgeen zij onder hun hoede hebben, maar vooral oog hebben voor wat cijfers? Een stadvisie is op meer gebaseerd dan dat. Waar de Euromast uitgroeide tot symbool van de wederopbouw, van optimisme en groeiende welvaart, tekent het nu het begin van de wederafbouw. Rotterdam kan nu haar kaarsen opbranden en open ruimtes als Parkhaven en Delftse Plein volbouwen, maar met elk jaar dat de stad drukker wordt, er meer stenen worden opgestapeld en het klimaat venijniger aan de deur klopt (of gewoon de deur intrapt), zal pijnlijk duidelijk worden hoe hard we die kaarsen verderop in de tijd nodig hadden gehad voor een leefbare toekomst. Eentje die zich kan meten met de huidige leefbaarheid.

Niet voor niets heeft het college bij haar aantreden in het coalitieakkoord gezet dat er in hoogwaardig groen niet gebouwd mag worden. Onze wethouder buitenruimte verzekerde bij de presentatie van de vergroeningsopgave persoonlijk “dat we onze groene Kroonjuwelen uiteraard koesteren” en dat is iets anders dan doodknuffelen. Maaskant draait zich om in zijn graf, en partijen als de bomenridders kunnen hun lans wel aan de wilgen hangen met zo'n jammerlijke misstap voor de stad Rotterdam. En wat voor voor precedent schept dit alles voor de toekomst?

Dus: Knap de kade op, spaar de bomen en vergroen waar mogelijk, maar laat bebouwing en bewoning achterwege. Het is juist die afwezigheid welke deze plek zo bijzonder maakt. “Das Nichts Ist Das Wirksame”, de leegte na het bombardement maakte de wederopbouw mogelijk. Anno 2021 geldt deze wijsheid precies tegenovergesteld (net zoals bij het ongeremed talent aan het begin): juist door niet in te grijpen en ruimte te laten, creëren we de grootste waarde.

hoogachtend,

M.M.F. Meddens